Serban Rares Pop - Asaltul

“Tot ce imi mai aduc aminte acum despre ea, este fragilitatea ei. De fapt asta era tot ce ne lega pe atunci. Frumusetea ei de catea insetata, cersind atentia plina de dispret a stapanului. Paloarea fetei cand ne intalneam intamplator, mutenia sincera, gura inclestata si rece. Totul se derula cu viteza, iar apoi roseata obrajilor pufosi, sclipirea albastra a ochilor, zambetul larg si imbratisarea care urma, nu mai puteau ascunde un sentiment ce-i guverna viata cu mine: frica. Stia ca era nascuta sa fie vanat, iar eu, cu fiecare clipa care trecea, deveneam vanator.
Nu am uitat fasaitul molcom si linistitor al matasii din acea inserare rosie. Imi placea sa o ating, sa o mangai, sa-i simt trupul intins ca o coarda umeda, moliciunea imbatatoare si tandra cu care ma rasfata in clipele de singuratate. Imi placea sa o stiu captivata de puterea mea masculina. Si totul tremura in jur cand simteam materia fina invelindu-i coapsele, rasuflarea scurta si intretaiata,ochii umezi si calzi. Stiam ca ma gasea vanator. Nu cunoscusem frica vanatului si nici nu aveam cum. Devenisem prea experimentat. Mirosul indefinit al unei camere ticsita cu fiinte tinere pline de valvataia vietii. Acru, statut, aromat, gretos de aromat, rascolindu-ti cele mai adanci simturi. Ferestre deschise, facute parca sa absoarba tot ce mai ramasese uman in acel iz de primavara, facute sa descatuseze ultimele senzatii de singuratate. De fiecare data cand ma aflam in preajma lor, aveam impresia unui disconfort extrem. Ochii mi se impaienjeneau, cerul gurii se usca ca un desert dogorind de caldura, pielea ma furnica. Simteam ca traiesc.”

Era constient de un singur lucru. Claritatea amintirilor, simplitatea imaginilor regresive care-i brazdau simturile, era tot timpul afectata. Dar acum nici macar nu mai era in contact cu altceva. Se gandea la animal sau la femeia lui? Irelevant. Si deocamdata, fara urmari.
Isi stranse puterile si incolacindu-si picioarele sub fund, incepu sa respire cu gura larg deschisa. Procedee standard, procedee riguroase, lucruri pe care uitase cum sa le aplice. Dar acum cand timpul nu mai statea pe loc, ci se invartea in jurul lui in cercuri ametitoare, fiecare particica, fiecare cuvant sau explicatie ii reveneau in minte. Trecusera cativa ani de cand nu mai eliberase Gardianul. Si daca cu ani in urma ajunse sa se distreze cu aceste lucruri, acum o facea ca sa ramana in viata.

Se divizasera pe criterii ecologice. Fiecare tinut avea o clima puternic generalizata si distructiva. Planeta incepea sa se trezeasca din lungul vis al razboaielor postnucleare. Sate pierdute de-a latul fiordurilor nordice, noi incercari de incropire a vechilor structuri urbane, triburi distantate din punct de vedere tehnologic. Un spatiu enorm de intins pregatit de o noua colonizare. Si aici interveneau ei. Vanatorii noii religii. Cei chemati atunci cand lucrurile treceau de limitele de intelegere admise, atunci cand problemele radiatiilor mutante depaseau standardele de supravietuire. Teritoriile incepusera sa fie populate de animale ciudate, creaturi tenebroase, uneltele diavolului, fiinte smulse din iad si zvarlite pe suprafata unei noi planete cu un nou destin.
Razboiul si-l imaginase altfel. De fapt nici macar nu participase efectiv la asa un eveniment. Inghesuiti in pesterile subterane din nordul continentului, adapostiti de furia apelor, incepusera sa stranga in ei toate rautatile lumilor trecute. Erau constienti ca de fiecare data o luau de la un aprig si lung inceput.

Se divizasera pe criterii ecologice, iar acum urmau sa renasca. Agresiunile de orice fel intre ei incetasera brusc, odata cu transformarea genetica a planetei. Pacte, aliante, strategii constructive luasera locul sangeroaselor batalii. Din strafundul pamantului, oamenii ieseau la lumina, uimiti, gata de un nou inceput. Insa schimbarile luptelor postnucleare afectasera nu numai moralul vechilor gazde, ci si siguranta si integritatea cuibului. Acum era randul naturii sa-si ia birul pentru toate nenorocirile indurate. Plecase din satul sau, cu gandul sa se alature confederatiilor nordice in incercarea lor de revitalizare a padurilor din partea inghetata a continentului. Reguli noi, spirite vechi. Invatase lucruri fara de care menirea sa nu avea importanta. Gandea in cuvinte mari si actiona fara a-si manipula prea mult energia constructiva. Parea un zeu pe langa ce fusese la inceput. Si zeii erau sortiti uitarii.

Inchise ochii ignorand durerea ascutita din picior. Valuri de curent rece veneau peste el, dinspre deschizatura coridoarelor. Sufla in maini, incercand pentru a nu stiu cata oara sa se desmorteasca. Fara reusita.

De fapt, religia parea singura solutie pentru reabilitarea lor ca rasa umana, insa salbaticia noilor asezaminte depasea orice intelegere umana, orice mecanism de intrepatrundere a senzatiilor. Intrevazuse unele consecinte tulburatoare, dar taria si furia cu care se abatusera asupra lor nu o anticipase. Structura biologica a mediului era putin cunoscuta. Organizatia lor se ocupa cu studiul acesteia. De cateva perioade solare bune, nu se semnalase sosirea nici unei caravane, sau a vreunei incercari de conexiune a asezarilor mai indepartate. Drumurile se pierdeau in desisul bogat si luxuriant al junglei, iar daca ploile cu preponderenta acide, vanturile ravasitoare de pe tinuturile Confederatiei sau ninsorile bogate din nord nu te distrugeau, atunci ramanea acest lucru in seama animalelor salbatice.
Si nu oricare. Exemplare mult imbunatatite genetic, unele dintre ele odrasle ale celor folosite in lungile lupte pentru putere. Incepusera prin a ataca satele mai razletite, catunele de frontiera, tot ce avea legatura cu civilizatia umana in formare. Raiduri sangeroase, lupte inegale, si deasupra tuturor o superioritate vaga desprinsa din acestea. Distrugerile erau enorme. Nu crutau nici o fiinta umana. Oamenii intelesesera ca nu puteau supravietui decat impreuna.
In dimineata acelei zilei, se semnalase in partea de sud a tinutului un atac asupra unei caravane cu alimente venita tocmai din landurile fiordurilor. Vechi mercenari, cavaleri incercati porniti sa innoade caile estice pentru o mai buna aprovizionare in urmatoarele luni de iarna ce vor veni. Urmarile au fost de neimaginat.
Escadronul sau era mereu pregatit pentru astfel de infruntari, astfel ca el a fost primul care a ajuns la locul bataliei. Caravana era asediata de o haita de Lupi Antarieni, specii greoaie, mari, dezvoltate pentru lupta corp la corp. Blana neagra si deasa, incleiata din cauza ploii si a unui ulei animal specific produs de terminatiile subcutanate ale pielii, era aproape inexpugnabila. Luptatorii care insoteau incarcatura, prevazusera o astfel de infruntare. De aceea se pregatisera indelung si cu multa migala, adaugand la armamentul lor, plase imense din funie de stujja. Ar fi trebuit sa reziste fara nici o problema. Doar ca de data aceasta, ceva inexplicabil se produse. Haita nu mai ataca aiurea, haotic, animalic.

Lupta organizat, fara pierderi mari, fara sa se arunce in actiuni inutile. Precum un detasament alcatuit din veterani incercati.
Ajutorul lui fusese esential. Se aruncasera asupra animalelor, cu toata furia de care puteau da dovada, lovindu-le din lateral. Lupii, prinsi in capcana, incercasera sa mai reziste o perioada, dupa care dadura impresia ca se retrag. In ordine.
N-a fost asa. Au revenit intr-un contraatac devastator, hotarati sa zdrobeasca orice forma de opozitie. Dar oamenii se asteptasera la asta. Era prima data cand aceasta specie de animal feroce se manifesta asa. Insa experienta lungilor infruntari, ii facuse sa se astepte la orice. Rezistasera.

Incepuse sa simta raceala apei. Piciorul ranit se oprise din sangerare, dar inca nu-l putea folosi la capacitatea maxima. Isi roti ochii in jur, incercand sa acopere cu privirea toata incaperea. Camere subpamantene, legate printr-o retea complicata si alambicata de tuneluri subterane. Un algoritm menit sa reziste oricarei minti umane. Aceasta fusese salvarea lor in timpul razboaielor. De-aici incercasera sa se intoarca la lumina, si-aici se intorsese el acum, intr-o ultima incercare disperata de a se salva. Picaturi de apa murdara se prelinsera de pe perete, cazand pe fata sa, manjita de noroi. Se sprijini de zidul ud. Oare ce cauta el aici?

Ajutorul lui fusese esential, insa nu putusera reduce pierderile. Mai mult de jumatate de incarcatura fusese distrusa, iar escadronul principal de aparare, decimat. Calauzitorul caravanei muri in bratele sale, nu inainte de ai preda comanda si cu ea un secret care-i hotarase viata. Pe langa alimentarea cu provizii, misionarii urmareau sa transmita un mesaj important din partea Congregatiei Tinuturilor Nordice. Satele izolate, catunele din munti, asezarile singuratice fusesera in totalitate distruse. Animalele reveneau cu furie, din ce in ce mai organizate, din ce in ce mai metodice in lupta. Se dadea ordinul retragerii in Cavitatile Exterioare.
Facea parte din detasamentele de conditionare psihica, iar talentul sau il ajutase sa reuseasca in acest domeniu. Mintea sa functiona algoritmic, mecanic, dupa principii care puteau fi schimbate, ajustate, antrenate sau intrerupte la nevoie. In acest fel, fusese destul de usor sa primeasca mesajul calauzitorului, care pe langa inmanarea insemnelor oficiale, il ajuta sa faca si transferul datelor necesare retragerii. Harti intregi, coduri de desfacere a labirintelor subterane, locatiile celor mai importante resurse naturale, totul intra in mintea sa. Transferul fusese dificil, efectuandu-se doar prin contact vizual si prin atingerea mainilor, deoarece batranul era prea ranit ca sa se mai poata misca. In clipa in care calauzitorul caravanei isi dadu sufletul, mintea sa se inchise ca un lacat pe o poarta imensa de fier. Acum, nici el macar nu mai avea acces la acea informatie. Trebuia sa ajunga la Centrul Confederatiei Aluviene, unde va putea fi supus procesului de descarcare a informatiei.
Nu mai putea spune acum cu precizie cand se dezlantuise atacul. Fusesera luati prin surprindere de noul val de lupi negri, care cazuse peste ei cu furia traznetului. Cu toate ca reusisera sa ajunga intr-unul intre avanposturile Confederatiei, o cetate fortificata, bine pusa la punct din punct de vedere militar, asta nu-i ajuta cu nimic. Toate mijloacele de aparare cazusera unul cate unul, toate capcanele aruncate in calea haitei fusesera dejucate, de parca animalele erau conduse de un strateg stralucit care le cunostea secretele. Cineva se juca cu ei.

Garda de elita a guvernatorului cetatii murise incercand sa-l apere, in timp ce se retragea. Odata cu incredintarea mesajului de catre calauzitorul caravanei, devenise o persoana importanta. In timpul luptei fu ranit destul de grav. Mana dreapta ii amortise aproape in totalitate, iar piciorul ii fusese atins in cateva locuri. Dupa caderea ultimului luptator din garda, se asteptase la o moarte scurta si rapida. Curios, lupii se oprisera inexplicabil, dandu-i posibilitatea sa fuga. Se refugiase in subsolurile avanpostului, iar de-acolo, pornise inspre cel mai apropiat adapost uman. Trebuia sa-i avertizeze.
Doar ca de data asta, atacatorii nu erau in totalitate lupi. Unii luptatori care apucasera sa fuga la timp, spuneau ca au observat doua sau trei “pantere ale mortii”. Acesta era un nume figurativ dat unei specii de pradator total necunoscuta. Nu se amestecasera in batalie, multumindu-se sa urmareasca infruntarea de undeva de deasupra. Nimeni nu supravietuise intr-o lupta directa cu un asemenea animal. Extrem de precaut, accepta doar infruntarile unu la unu. Si-acum persoana cautata era el.
O observase pentru prima data, pe cand incerca sa ajunga la un drum destul de des folosit. Il pandea cu atentie, blocandu-i calea, limitandu-i posibilitatile de retragere. Il impingea incetul cu incetul spre ascunzaturile subterane ale Confederatiei Aluviene. Asemanatoare cu Cavitatile Exterioare, posedau insa, o retea de tuneluri mult mai veche si cu un algoritm de parcurgere mult mai putin robust. In schimb, existau Camerele, incaperi construite pe principii acustice premonitorii, care mareau capacitatea psihica a celui care reusea sa le puna in rezonanta. Asta era singura lui solutie. Lupta. Si apoi, poate viata. Si astfel ajunsese aici.

Scutura din cap si incepu sa bolboroseasca fragmente din cartile de meditatie ale comunitatii. Nu credea o iota, dar erau cel mai bun catalizator pentru o minte obosita, pe cale de regenerare ca a lui. Cazu in genunchi si gandul ii zbura inevitabil la ceea ce se petrecuse in acea zi. Serpi de metal rosu, fibre de sfoara umeda si albicioasa, strigate lugubre si sfasiate se profilau pe ecranul cetos al memoriei. Garda luptase cu disperare dar lupii se comportasera exemplar. Corpuri cazand, sange improscandu-le fetele, bucati de apa amara si peste toate un singur suflu. O apasare neinteleasa care parca ghida animalele. O prezenta. Singurul contact cu lumea inconjuratoare.
Siroaie de sange negru, neoxigenat, i se prelinsera printre buze. Camera incepuse sa se invarta in spirale largi si repezi. Capul i se lasa usor in poala si o febra zguduitoare puse stapanire pe el. Facea eforturi mari sa ramana concentrat. Mintea ii fugea pe spiralele timpului, strangandu-l intr-o menghina care se dilata continuu. “Animalul” Strangandu-si ultimele forte desavarsi algoritmul. Strangandu-si ultimele forte isi mai daduse inca un drept la viata. Trase puternic aer in piept. Ochii ii stateau inchisi, fata relaxata. Expira. Aerul iesi cu putere in timp ce mintea recita mecanic pasaje sfinte. Din ce in ce mai repede. Memoria i se coagula, formand bulgari aprinsi care pulsau dureros. Inspira. Prezenta animalului nu trebuia sa-l influenteze in transformare. De-aceea trebuia s-o primeasca. S-o analizeze, si inca repede. Raceala arzatoare a suflului il paraliza pe moment. Inclesta pumnul intr-un gest neconformist. Expira. Izbuti sa amortizeze toate efectele secundare ale trecerii. Creierul parca ii statea sa explodeze. Din invalmaseala de senzatii, alese cu repeziciune pe cele necesare. Se balansa circular in sens invers de cum incepuse, bolborosind silabe neaccentuate, si tremurand din tot corpul. Se opri brusc. Sfortandu-se din rasputeri isi zamisli paznicul. Lesina.

O ceata alburie si rece puse stapanire pe incapere. Capul il durea ingrozitor, iar mana ranita nu si-o mai simtea de loc. Apasa cu putere in piciorul sanatos si se salta de-a lungul peretelui exterior. Tresari la contactul cu apa paralizant de rece si gretoasa. Simti miscare. Dadu sa pivoteze, cand un gest reflex il facu sa se opreasca."Gardianul!". Isi indrepta spatele invingand durerea surda care-l coplesise. Balansand usor coapsa, si parcurgand cu piciorul stang o elipsa stransa, isi schimba punctul vizual inspre mijlocul incaperii. Ramase minute in sir holbandu-se fara grai la materia fluida care ocupa un spatiu destul de mare in centrul slab iluminat al pesterii.
De fiecare data arata altfel. Si de fiecare data il uimea. In timpul lungilor ierni de antrenamente li se spusese ca ceea ce conta era starea de functionare a eului intern. “Mirosurile pe care le-ai intalnit si nu le-ai remarcat niciodata, gandurile pe care nu le stii explica deoarece nu le-ai cunoscut vreodata mecanismele constitutive, senzatiile straine si nepamantene. Tot ceea ce construia in absenta ta mintea umana. Toate acestea il alcatuiau. Mintea ta il fabrica. Mintea.” Fiecare act, fiecare gest, pe langa inregistrarea tacita si partial nepericuloasa a ei, inmagazina in unul dintre centrii nervosi ai sistemului cranian si o energie opusa, o energie de contrast. Negarea umbrelor. Partea care nu era de acord cu rationamentul. In timpul lungilor nopti de antrenamente invatasera sa elibereze, si sa foloseasca constructiv, aceasta energie. Rezultatul fusese de fiecare data altul ca forma. Dar ca scop acelasi: un golem de energie, un scut partial mobil, accesat de miscarile motorii ale gazdei precum si de evolutia masei musculare in timpul luptei. Nu actiona decat numai in planul vizual al tintei la cativa metri de gazda. Era faptura ascunsa din mintea sa. Si acum prindea viata din nou.
Puterile il paraseau vizibil. Mult timp nu mai reusea sa-l tina activat. Oricum, fusese si asa o minune ca reusise sa ajunga pana aici. Privi cu o senzatie de goliciune inspre el."El!". Trebuia sa inceteze sa-l mai trateze ca pe ceva viu. O aglomerare de atomi si nuclei intr-o substanta gazoasa puternic magnetizata nu putea sa se ridice la rangul de fiinta. Ocupa un spatiu, era acolo, statea in fata lui, alburiu si semitransparent. Dar nu traia. Era timpul sa treaca la fapte. Privi patrunzator ca si cum ar fi vrut sa strapunga acea perdea scanteietoare. Mici descarcari electrice ii luminau aleator corpul. Daca avea corp. De fiecare data arata altfel. Ultimele zile fusesera pentru el un cosmar. Trupul il durea pe fiecare milimetru. Fibrele ii ardeau mocnit parca pregatite sa explodeze. Si cu toate acestea forma gardianului nu era una tenebroasa. Un fel de pasare de lupta, cu cioc ascutit, piept si statura de barbat in puterea varstei. Mai mare poate. Se distingeau unele prelungiri similare bratelor, aripilor, picioarelor…cutie toracica umflata, puternica ca a unui armasar tanar. Intr-un cuvant un amestec de forme si umflaturi. Singur si stingher. Luptator. Misca mana cu un gest violent si o ridica deasupra capului. Gardianul nu schita nici un gest. "Bineinteles. Nu reactioneaza ca o papusa. E doar un scut energetic in timpul luptei. Un scut care se bate". Inghiti in sec si se lasa inapoi pe vine. Reusise.

Mirosul dulceag de sange inchegat il avertiza ca animalul se apropia cu pasi repezi. Nu se dumirise cum izbutise sa gaseasca solutia complicatului algoritm de inaintare prin aceste tuneluri. Lui si tovarasilor sai le trebuisera saptamani pana sa-l inteleaga. Oricum, il studiasera fara prea multa atentie. Nu le trecuse prin cap ca vor ajunge sa-l foloseasca. Abordasera aceasta problema ca o situatie de scapare in cazuri de urgenta. Acum doar el se afla aici. Si moartea venea spre el.

Expira puternic abandonand gandul nelinistitor. Gaurile din pereti incepusera sa se umple cu apa, semn ca afara ploaia isi croia drumul sau. Pielea il manca, iar imbracamintea energetica nu mai putea sa functioneze pentru mult timp. Sosise vremea infruntarii. Stranse din dinti si se ridica de-a lungul coloanei de calcar. Il cuprinse o ameteala stranie, iar rana i se aprinse instantaneu. Incremeni pentru o clipa in acea pozitie, asteptand sa treaca valul de lesin ce pusese stapanire pe el. Deschise ochii si focaliza partea opusa a camerei unde se deschidea o usa spre coridorul intunecos. De-aici trebuia sa apara. Indreptandu-si coloana, constata ca si gardianul isi schimbase pozitia in una defensiva in spatele coloanelor sfaramicioase de carlit. Il ghidase inconstient! Faptul facu sa-i creasca un pic moralul. Nu era totul pierdut. Era un avantaj necunoscut de adversar. "Marele as! Cartea lipsa pentru glorie". Maraitul aspru si ragusit il trezi din reverie. Isi incorda muschii si trecu intr-o fractiune de secunda in stare cataleptica de lupta. Moartea venea peste el. Si o va intampina cum se cuvine.

Adevarul il ocolise de cand intrase sub auspiciile acestui animal. De cand se inrolase in randul vanatorilor stiuse ca nu asta era poteca pe care trebuia sa-si sfarseasca viata. Reusise sa studieze cu atentie cateva cadavre din aceasta specie, gasite intamplator in regiunile inghetate. Vertebrele i se conturau perfect prin pielea albastra intinsa la maximum de presiunea intramusculara, neobisnuita pentru un astfel de exemplar. Organele erau dispuse intr-o forma optima, care-i confera o capacitate pulmonara de invidiat. Craniul rotund si bombat in dreptul fetei semana cu vechile fosile gasite dupa atacul orasului Rebrun. Animale de casa, incendiate sub straturi de argila incandescenta si purificatoare.
In timpul pandei din acea zi, apucase sa o urmareasca. Miscarile, desi lente si inselatoare, erau sigure, infatisand-o intr-o noua forma. Cea de calau nemilos. I se potrivea. Emana energie si rautate. In preajma ei simtea stare de neliniste accentuata. O senzatie de ura necontrolata. Fata de tot. ii ghicea prezenta in spatele movilelor de noroi galben care impanzeau coridoarele pietruite ale stabilimentului. Mai putea sa-si traga un pic sufletul. Inaintarea fiarei era mult ingreunata de lipsa factorului de siguranta. Era extrem de precauta. De aceea fusese catalogata drept infailibila.

Acum, dupa Asalt, nu-si mai aducea bine aminte ce-l pusese in garda. Poate o fina adiere de vant, o rupere inexplicabila in aerul statut si rece al incaperii, poate suierul. Trebuie sa fii fost suierul. Ascutit, metalic, dar destul de discret cat sa treaca cu totul neobservat. Important e ca se intorsese la timp cat sa constate ingrozit ca fiara isi incepuse Asaltul. Era printre putinii care vazusera si scapasera cu viata din asa ceva. Asta daca va invinge. Privind in directia de unde se astepta sa vina monstrul, paraliza cand nu descoperi nimic. Insa pamantul crestea inspre el, cu repeziciune, ca o viitura de apa involburata si neagra. Ataca pe sub pamant, nu departe de nivelul solului.
Se dadu in spate, pana simti transpiratia peretelui intrand in contact cu pielea sa infierbantata. Animalul venea cu furie, aruncand in aer bucati de pamant negricios. Inainta in linie dreapta, exact spre locul unde se afla el. Se apropia. Se uita disperat in jur, in cautarea Gardianului. Acesta intepenise langa o coloana de piatra, insensibil. Nu se misca. Incerca sa-l provoace, contrar tuturor indicatiilor continute in manualele de orientare. Nimic. Poate ca era prea obosit iar contactele neuronale nu mai functionau la capacitate maxima. Era pierdut. Animalul mai avea vreo cativa metri pana la el, iar scutul

sau se defectase. Scapa o injuratura si se intoarse inspre linia de pamant. Inca putin, inca putin, acum… Bestia inlatura pamantul printr-o saritura ampla, oblica, tintind forma omeneasca din fata ei. Inchise ochii.
Pentru a nu stiu cata oara astazi, crezuse ca-l ajunsese moartea. Izbitura asteptata nu mai veni. Deschise ochii si ramase uimit. Gardianul se mutase din spatele coloanei in fata sa, primind in plin lovitura care ii era destinata lui. Si mai mult decat atat, incepuse sa se lupte. Animalul, cuprins de o furie turbata, lovea in principiul inertiei. Miscarile sale erau dominate de rasuciri oblice, in diferite directii, care urmareau sa zapaceasca inamicul. Salturi bruste, rupte, dezechilibrari, actiuni reflexe. Animalul fusese luat pe neasteptate de aparitia Gardianului, care acum ii dadea serios de furca. Inclestarea falcilor si maraitul aspru exprimau foarte bine nervozitatea care-l stapanea. Se arunca si el in lupta. Arma scurta, specifica pentru luptele corp la corp, strapunse de cateva ori blana moale. Inca nu-si dadea seama daca ranile sunt mortale sau nu, dar stia ca dihaniei nu-I va fi usor de-aici incolo. Si el fusese atins de cateva ori, o data destul de adanc, la una dintre plonjoanele rasucite ale animalului. Ghearele ascutite ii sectionasera costumul energetic, de sus in jos in dreptul stomacului, provocandu-i o durere cumplita. Scutul lupta pentru el in compensatie, parca ghicindu-i cele mai fade senzatii, ultimele ganduri care ramaneau in urma ideii principale. Si totusi el era cel care il ghida, inconstient, dominat uneori de frica sau panica. Incepuse sa oboseasca, si cu siguranta ca nu-l va mai putea tine activ mult timp.
Animalul se retrase din inclestare cu rani serioase, simuland o usoara cedare si apoi incercand sa revina de cateva ori. Inutil. Isi alese un capat al incaperii, si ghemuindu-se pe labile din fata, incepu sa sondeze cu privirea ceata brazdata de descarcari electrice, care ramasese suspendata in mijlocul camerei.
Nu-l mai putea stapani. Gardianul incepea sa se dezintegreze. Descarcarile dintre atomi erau din ce in ce mai slabe, iar culoarea alburie incepea sa devina transparenta. Animalul parea mult mai precaut acum, multumindu-se sa maraie infundat si sa nu piarda din ochii masina de lupta care se divolza incet in aer.
Nu-l mai putea stapani, nu-l mai putea aduce inapoi. Se sprijini cu spatele de zidul umed, cu fata inspre atacator, privind cum apa din jur se colora incet in rosu. Era grav ranit. Oricum stia ca si daca Gardianul va pieri, animalul nu mai are destula putere sa-l infrunte. Era mult prea atenta acum, asteptandu-se ca el sa mai scoata la lumina alte trucuri. Se lasa pe vine, dominat de greata si de amorteala, ascultand caderea ploii si injurand in gand protectia necontrolata a scutului, confederatia, camerele psihotice, viata sa, animalul, moartea sa. Isi tintui cu privirea adversarul, aflat in celalalt colt al camerei, si brusc intelesese. Erau amandoi contienti ca asta era sfarsitul.
Mintea incepu sa-i alunece pe toboganul lesinului, franturi de conversatie, lumini distorsionate, voci si sunete, se invarteau in jurul lui cu repeziciune. Gardianul nu mai era de mult, dar acum nu-i mai pasa de nimic. Imagini se accelerau prin fata sa, selectandu-se, taindu-se in bucati si apoi recompunandu-se cu repezeala. Alcatuia chipuri, peisaje, culori, sunete total noi, doar prin descompunerea celor vechi cunoscute. Creierul sau incepea sa se reseteze, iar el se agata de viata reconstruindu-si o alta noua, total diferita. Inchise ochii. Si in toata invalmaseala din mintea sa, simti din nou suflul. Prezenta. Deschise ochii. Animalul se afla in fata sa la mai putin de un metru, privindu-l in ochii. Chipul relaxat, botul umed, erau semne ca si el era la capatul puterilor. Nu mai avea

atitudinea agresiva de pana atunci. Se ghemuise pe pamantul jilav, innecandu-se in propriul sange si tinandu-si privirea lipita de fata sa. Parca voia sa-i comunice ceva.
Si atunci simti din nou Asaltul. Ca un torent de apa inghetata, ca o descarcare electrica naucitoare. De data asta, animalul il ataca mental. Prezenta pe care o simtise prindea contur, se dezradacina din solul moale a constiiintei si imbraca o forma noua. Mintea incepea sa i se curete, ca un burete stors de apa. Suflul devenise arzator, purificator, golindu-l de toate ramasitele de umanitate, redandu-i natura primordiala, vidul etern. Gandurile se lipeau unele de altele si se pierdeau in neantul deschis de prezenta animalului. Mintea sa se desfacea ca o coaja. Si in adancul ei, monstruozitatea gasi ceea ce cauta de la bun inceput. Mesajul. Hartile, codurile, locatiile secrete. Dorinta omenirii de a supravietui. Si toate treceau acum in mintea dihaniei care sta sa moara. Animalul putuse sa faca transferul, lucru imposibil pentru un singur om, in lipsa echipamentelor adecvate. Il invinse.
Constiinta I se scurgea cu repeziciune. Intelese ca, impreuna cu el, o mare parte din omenire, se va stinge. Cu siguranta ca pe undeva pe aproape se mai aflau vreo alte cateva exemplare, similare cu acesta, capabile sa faca transferul din mintea animalului murind in mintea lor. Mesajul va porni mai departe, iar oamenii nu se vor mai putea ascunde nici in fundul pamantului. De la bun inceput, monstruozitatea urmarise sa-l slabeasca, sa-l atate, sa-l faca sa-si cheltuiasca energia. Prin eliberarea Gardianului, el ajutase adversarul, nu se salvase pe el. Ciudata ironie.
Scuipa inciudat, si se ghenui si el pe pamantul umed. Nu mai simtea nimic si cu ochii adanciti in imensitatea albastra care-si dadea sufletul in fata lui, se abandona timpului ce i se scurgea din vene.